

סיגל בן-יאיר

שישה שירים

אני כותבת

אני כותבת מהצד של היד בלי הלב.
 קוצים יש
 ושתי זונות
 ואם הרחמים.
 העט הוא ספה מזהבת צלובה על החזה
 כתם דיו על לבי.
 אני כותבת –
 נה מה קי טה פה, פרפר
 לילה מת, פרוש על חלונך.

אבא

זה לא לילה, זה בקר
 מצפה לכה כהה. אני שוב מחפשת בין התקליטים שלך
 את האלבום של קינג קרימזון מ-1974.
 ברצועה חמש השיר "משמר הלילה". הפטפון הישן שלך חורק.
 אני מתגעגעת למבט שלך נח על פני.
 תספור לי ספור. תספור לי שוב על האפר שבא עם סכין וחתך
 את המליציה של קפטן פרנס באונינג קוך
 הוא גזר אותם מהציור כמו מעגל אנשי ניר
 אפשר היה סוף סוף לראות להם את הפנים.
 אותך עצרתי בלבי כמו חוסם ורידים. הלב הוא חר.

החר הוא לב. שלבתי את ידי. הגנתי על עצמי אבל
גבי נשאר חשוף לצל מסתר מפני האור.

המתנה היפה בעולם

שלושה שושנים אדמים
שהבאת ביום רביעי, שתמיד
יקרו לי דברים טובים
ביום רביעי.
המתנה היפה בעולם.
(שכל ימי הביאו לי
ורדים חורים מנקיפות מצפון
ורחים, ריח נבלת אהבה לאשה אחרת).

אורן

יש לו אשה אנחנו נצמדים אנחנו זה לצואר
זה אנחנו כמו עלוקות אנחנו יונקות חמות קרובות אנחנו לדם למות למלחמה
יש לו אשה הוא כותב אוהב
אותך

בוא בספטמבר

כל מה שנסתר מהעין הוא הכל
היא אומרת לעצמה.
כשידה חולפת
על פני משהו כך היא מתנחמת
ופושקת את אצבעותיה.
היא מדמינת את הזמן מסדר לפי דקות,
אבל יש והרגלים הולכות הפוך למחוגי השעון
נסוגות ומתקפלות לבטן ולחזה
ומסביב, כך נדמה, הרהיטים והכלים נעים קדימה.
והקול. זכרונו של קול שהיה להד,

וּכְאֵב עָמוּם נִמְתַּח בְּעַרְפָּה
 כְּאֲשֶׁר הוּא מְבַלִּיחַ לְדָקָה וְשׁוֹב נְמוּג.
 חוֹזֵר חֲלִילָה, הִיא שָׂרָה לְעֲצָמָה,
 בּוֹא בְּסִפְטָמְבֵּר, הִיא פּוֹתַחַת וִילּוֹן
 וְצוֹחֶקֶת, בִּינָה לְבֵין הָעוֹלָם

אל המערב המזוהב

מִסְכִּיב לְבִית שְׁקֵנִינוּ בְּאֶלְף־תִּשְׁע־מֵאוֹת־תִּשְׁעִים־וְשֶׁבַע
 בְּהִלּוֹאֵה בְּרִבִּית מְשִׁתְּנָה לְעֹשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה
 מְשִׁתְּרָגִים כּוֹנְסֵי נְכֹסִים שׁוֹלְחִים פֹּארוֹת
 שֶׁל טְפָסִי הוֹצָאָה לַפֶּעַל, אַתָּה זֹכֵר אֶת הַקִּיר
 שֶׁשֶׁבְּרָנוּ בֵּין הַמְטָבַח לְסֵלּוֹן עִם קֶשֶׁת לְחֶצֶר
 שֶׁל מְשַׁפַּחַת לֵב שֶׁהִתְגַּרְשׁוּ זְמַן קֶצֶר אַחֲרֵינוּ
 הוּא הִיָּה עוֹמֵד

עִם הַזְּרֵנוּק בְּגִנָּה וְצוֹרַח וְהַכְּלֵב הַשָּׁחַר הַמְּשַׁגֵּעַ
 נֶבַח בְּכָל פֶּעַם שֶׁהַסְּקוֹפּוֹן שָׁלוּ יָלַל וְהַעִיר אֶת כָּל הַשְּׂכֵנִים
 אֲשֶׁתוֹ הִתְרוֹצְצָה וּפְזָרָה הַתְּנַצְלִיּוֹת מְכַבְּרוֹת
 וּמֵר סוֹלֹמוֹן מְלִמְטָה נֶעֱנַע בְּרֹאשׁוֹ וְסִפֵּר שֶׁהוּא נִפְגַּע

בְּתֵאוֹנַת עֲבוּדָה, מֵאֵז
 הָיָה חֲרֵשׁ בְּאֵזֶן שְׂמֵאל וּמְאוּד עֲצָבָנִי, הוֹסִיף
 בְּקוֹל שְׂקֵט, עֵינָיו הִקְטִנּוּת מְפִלְבֹּלוֹת לְצַדְדִים
 (וְהֵייתָ מְחַבֵּק אוֹתִי עַד לְמַחְבּוֹא שְׂכַרִּיתִי לִי
 בְּקִצָּה הַמְּטָה, בְּהוֹנֹתִי כְּבָר מְבִיטוֹת
 אֶל הַמְּעַרְב הַמְּזוּהָב וְהַבְּטַחַת שְׁנֵהֵיָה מְאֻשְׂרִים)